
KAVECSÁNSZKI GYULA
AZ EMBER
TÖRTÉNETEI

KAVECSÁNSZKI

KAVECSÁNSZKI GYULA

AZ EMBER TÖRTÉNETEI

Kiállítási katalógus

2025. szeptember 4. – október 17.
Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria, Rákóczi-ház

Kavecsánszki Gyula: Az ember történetei
Kiállítási katalógus
2025. szeptember 4. – október 17.
Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria, Rákóczi-ház

A kiállítás kurátora: Kákóczki András
A katalógust szerkesztette: Dr. Hajdú Ildikó
Grafikai terv és nyomdai előkészítés: Fodor Erzsébet, Kónya Ábel
Műtárgyfotók: Baranczó Benedek, Mészáros Viktória, Zombor Gyula
Köszönet a kiállítás megvalósításában közreműködő kollégáknak:
Ádám János, Kalácska Sándor, Mátyás Márk, Tóth Ferenc

A kiállítás megvalósítását és a katalógus megjelenését
a Magyar Művészeti Akadémia és
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ISBN 978-615-5525-60-5

Felelős kiadó:
Dr. Szolyák Péter múzeumigazgató

Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria
Miskolc, 2025

Borítógrafika: Kavecsánszki Gyula – *Ősz a Tilalmas árnyékában (részlet)*

A csend architektúrái

Kavecsánszki Gyula festői világa

Dr. Hajdú Ildikó

A 20–21. század fordulóján kibontakozó magyar festőgenerációban Kavecsánszki Gyula azon alkotók sorába tartozik, akik művészetüket nem elsősorban stilisztikai útkeresés, hanem világszemléleti folyamat eredményeként értelmezik. Életműve a szemlélődő figyelem, az emlékezés transzformáló ereje és a formai redukció elvei mentén formálódott. Épp e sajátos belső fegyelem és koncepcionalitás teszi lehetővé, hogy művészete azonos erővel reflektáljon a hely szellemiségére, a táj archeológiájára vagy épp a spirituális tapasztalatokra.

Festői gondolkodásának kiindulópontja gyakran maga a „hely”. Nem csupán táji értelemben, hanem a szellem, a lélek, az idő mélyebb dimenzióiban. Az abaúji vidék domborzatának lágy ritmikájával, a falvak archaikus struktúrájával, a tájban és a településeken élő emberek lélektanával, kialakít egy olyan látást, amely nem dokumentál, hanem értelmez, nem ábrázol, hanem átír, miközben végig megőrzi és következetesen

újra és újra konstruálja a látott, átélt emlékeket és élményeket. Munkáiban az épített táj és a természeti környezet nem szétválasztható. A templomtornyok, kerítések, tetők vagy épp erdők, megművelt földek ugyanúgy részei a tájnak, mint a patakvölgyek, dombhajlatok, fénysávok.

A művészetét meghatározó legfontosabb formai elv az absztrakció és a strukturális sűrítés. Nem tájrészleteket ábrázol, hanem táj emlékeket konstruál, miközben a kompozíciók síkszerűek, geometrikus tagolásúak, de mindig megőrzi a festői felület légiességét. Ez jellemezte pedagógiai nézeteit is. Következtesen igyekezett elérni, hogy rávegye a hallgatókat *„a természet nem pusztán önmagáért való tükrözésén túlmutató, a művészi átlényegítő, átrendező, teremtő fantáziát nem nélkülöző alkotói magatartásra”*.

Mindemellett egyesíti számos alkotásában a térképészet, topográfia, a települések, tájrészletek és a mértani per-

spektívák különböző nézőpontjainak, valamint a festészetnek a területeit, létrehozva sajátos formanyelvét, amelyben különleges helyet foglal el Garadna, a családi, gyerekkori emlékek ki-meríthetetlen tárháza és Tübingia, ahol a táj mellett a városok letisztult, strukturális világa is a művészi inspiráció örökké jelen levő színterévé vált.

Garadnáról készült könyvének előszavában írja, *„nagyapám gyakran elvitt magával, ki a földekre, s miközben ő az ökreivel szántott, vetett, engem a Tilalmas erdő árnyékában ültetett le. Gyermekként a fény-árnyék játékát, a szél hangját és mozgását, az erdő hangjait, a zörejeket és az így feltűnő árnyképeket félelemmel éltem meg. »A garadnai Tilalmas erdő« grafikai sorozat ennek az érzésnek állít emléket.* Később talán épp ezért volt rá nagy hatással Dürer, aki maga is azt vallotta, *„Vezessen a természet!*”, miközben ő maga is foglalkozott a térbeli alakzatok ábrázolásának problematikájával. Mellette a természetről vallott nézeteivel Schiller hatott még művészi látásmódjának alakulására, aki részben önmagának szánva tette fel a kérdést, *„miért is lenne egy virág, egy forrás, a bémohosodott kő, a madarak csevegése s méhek zsibongása s. t. m. csak magába olly kedves reánk nézve?”*. Kavecsánszki Gyula alkotásai gyakran reflektálnak erre.

Az abaúji világ erdőivel és csendjével, majd a tübingiai táj történelmi városainak építészeti elemeivel nemcsak topográfiai helyszínné, hanem szellemi vektorrá is váltak. Olyan emlékezeti és vizuális mezővé, ahol a gyermekkori tájak, a népi építészet, majd később a középkori alapokon nyugvó, felfelé törekvő városok architektúrái és a természet organikus rendje egyetlen, sűrített tapasztalattá álltak össze. Kavecsánszki Gyula számára e két vidék a művészi identitás és a festői látásmód origójává

formálódtak: térré, amelyből az emlékezés formai és spirituális energiája kiindul. Műveiben ezáltal a forma nem válik merev szimbólummá, inkább emlékezeti mezők lenyomataként működik. Az emlékek nem lineárisan szerveződnek, hanem rétegekben, egymásra vetülő felületek formájában, mintegy a tudattalan morfológiájaként.

Kavecsánszki Gyula DLA Miskolcon élő és alkotó festőművész, művészetpedagógus és egyetemi oktató, aki több mint három évtizede aktív résztvevője Északkelet-Magyarország képzőművészeti életének, nemcsak alkotásaival, hanem tanári, szervezői és kutatói tevékenységével is. Életműve a kortárs magyar vizuális kultúra meghatározó vonulata: olyan képi univerzum, amely nem harsány gesztusokkal, hanem finom struktúrákkal, rétegzett jelentésekkel és elmélyült formai fegyelemmel szólítja meg a nézőt.

Kavecsánszki Gyula a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán szerzett doktori fokozatot (DLA), pedagógiai munkásságát pedig többek között oktatóként (Miskolci Bölcsész Egyesület, Pollack Mihály Műszaki Főiskola), majd a Miskolci Szakképzési Centrum Szemere Bertalan Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium művészeti vezetőjeként, igazgatójaként és a Miskolci Egyetem Gép- és Terméktervezési Intézet Ipari termék- és formatervező tanszékének egyetemei docenseként, címzetes egyetemi tanáraként végezte, ahol a vizuális kultúra, a grafika és a művészeti gondolkodás alapjait, míg a Debreceni Egyetem Néprajz tanszékén a népi építészetet oktatta. Mindemellett számos önálló kiállítással, művésztelepi részvétellel, nemzetközi szerepléssel és regionális művészeti szervezetekben betöltött munkával

járult hozzá a magyar művészet fejlődéséhez. Az őt körülölelő világ – a tübingiai időszak alatt megfogalmazódó panteizmus, majd a miskolci iparváros képi öröksége és az egyetemi közeg, a kutatói attitűd – nemcsak témaként, hanem látásmódként is megjelenik munkáiban.

Kavecsánszki Gyula művészetének egyik legmarkánsabb vonása, hogy a látvány világát sohasem közvetlen módon, hanem emlékezeti mezőként értelmezi. A festmények, grafikák és vizuális tervek mögött mindig ott húzódik egy személyes és közösségi emléktapasztalat, amely a látványt nem dokumentálja, hanem újratерemti. Ez a fajta belső látás a hosszú szemlélődések során rögzült élmények újrendezéséből született.

Művészeti látásmódjának ezért kiinduló földrajzi és kulturális forrásvidéke az abaúji világ, és legfőképp Garadna, az emlékezés helye. Ez a kis település különös jelentőséggel bírt számára. A gyermekkorban, a családi kötelékekben gyökerező táj – a patakvölgy, a történeti emlékekkel bíró épített környezet – tökéletes lenyomata annak a világképnek, amely munkásságát áthatja. Itt az épített örökség és a természeti forma nem válik szét, hanem egymásba fonódva jelenik meg – ahogy ő maga is teszi azt kompozícióiban, ezáltal a település és a táj jelentősége nem egy konkrét képen keresztül mérhető, hanem abban a szellemiségben, ahogyan általa a „helyhez” viszonyul.

Képein gyakran feltűnnek templomtornyok, parasztházak, kerítések, ablaksorok, vagy épp nagyvárosi, ipari települések összetett struktúrái, de ezek már nem egy konkrét épület vagy utca leképezései, hanem elvont, redukált, szimbólumértékű formák. A kép nem a valóság másolata, hanem annak belső rezonanciája – egy vizuális esszé az emlékezésről és annak

szerkezetéről, miközben az utazás átélt élményeinek, vagy épp az ember életútjának lenyomataivá is válnak.

Mesterei (köztük Seres János), majd az építészeti tanulmányai során megszerzett, a műszaki rajz sajátos ábrázolásmódja ugyanakkor a racionális megfogalmazás felé is irányították művészetét, amelyben egyértelműen *„a formák egyensúlya, a ritmus folyamatossága, a sötét és világos képi elemek elrendezése”* foglalkoztatta, melynek eredményeként végül a képsíkok nem lineárisan követik egymást, hanem egymásra épülnek, ahogy az emlékezés különböző rétegei is. Ahogy maga is megfogalmazta, *„mindvégig kerestem azt a látványt és esetlegesség mögötti örök ritmust, ami a táj valóságos szerkezetét, vizuális logikáját rejteti.”* A dombhátból háromszög lesz, az ablakból egyszerű sáv, a templomtoronyból vagy a nagyvárosi magas épületek végtelen tömegéből egyetlen függőleges ritmus, mely nemcsak az 1980-as években, hanem a legutóbbi években készített munkáin is tetten érhető. Az egész kompozíció egy olyan belső tájja alakul, amely már nem egy földrajzi térkép leképezése, hanem egy spirituális topográfia.

A jól ismert táj, a falvak, a vektor kiindulópontjává válnak, míg maga a vonal, az utazás, vagy ahogy gyakran megfogalmazta a „vándorlás” – térben, időben, spirituális síkon visz tovább a városi táj képi szerkezetéig, amely nemcsak a vidéki környezet motívumaiból építkezik, hanem a tereket is vizuális tapasztalattá formálja. Erfurt középkori architektúrája, vagy épp Miskolc ipari-urbánus látványa – a gyárépületek, vakolt falak, panelstruktúrák – ugyanúgy jelen vannak műveiben, mint a falvak vizuális élménye. Ezek a városi elemek azonban nem idegen-séggként jelennek meg, hanem analóg módon kapcsolódnak

az abaúji és a „tűringiai vándorévek” formavilághoz, letisztultan, redukáltan, gyakran absztrakt geometrikus formaként. A vidéki és városi elemek között így nem ellentét, hanem kompozíciós párhuzam létezik. Mindkét térstruktúra ritmust, arányrendet, formai fegyelmet közvetít – a természet organikus rendjét ugyanúgy, mint az ember építette világ konstrukcióját. Ez a formai gondolkodás Kavecsánszki Gyula egyik kulcsfogalma: a struktúra, mint jelentéshordozó, amelynek egy örök kiindulópontja maga a térkép, mint emlékezeti kutató és formai szerkezet.

Festői eszköztárának ezáltal jelentős, de a műelemzésekben ritkán részletezett komponense a térképi topográfia művészi alkalmazása. Néprajzi kutatásai során, különösen Borsod-Abaúj-Zemplén vármegye különböző településein végzett népi építészeti, településtörténeti és térképi kutatásai során, a történeti kartográfia eszközei alapvető kutatási háttéranyagot jelentenek. A régi kataszteri és katonai térképek szerkesztettsége, a falvak településszerkezete, a dűlőnevek hálózata és a szelvényesített világ geometrikus rendje szerves részévé vált képzőművészeti látásmódjának, és egyúttal visszatérő elemévé festői gondolkodásának. Művészetének korai, építészeti, műszaki rajzban gyökerező kifejezőmódja tehát lassan újabb, mégis e szemléletmódhoz rokon új területtel egészült ki és megszülettek olyan alkotásai, mint a *Kacat hegyeink* (2024), *A régi gyártelep* (2024) és a *Festői jegyzetek a tájban*-sorozata (2024-2025), vagy akár a *Felhagyott földjeink*-sorozata (2024) amelyeken már a térbeliség, a települések mélysége is mintha a térképek felülnézeti ábrázolásává lényegülne át, miközben a kínai tájfestészet nagy távlatok iránti térérzékelését is beemeli és átértelmezi.

A felülnézeti ábrázolás, amely a térképek alapvető vetületi módszere, nem csupán nézőpontbeli különlegesség, hanem metaforikus jelentéstartalommal bíró szerkezeti alapelv is. Képein gyakran érzékelhető, hogy a kompozíció síkjai mintha madártávlatból épülnének fel: telkek, parcellák, utak, vízmosások ritmusai jelennek meg absztrakt formákban, tömörszerű színmezőkben vagy egymásra vetülő vonalhálókbán. Ezzel a módszerrel a látvány elvont téridőrétegekké válik, ahol a különböző korok egymásra rakódnak, és a múlt vizuálisan is jelenvalóvá válik.

Ez a térképi szemlélet történeti időrétegekkel társul. A kartográfiai források – mint például a 18. századi első katonai felmérés vagy a dualizmus kori kataszteri térképek – nem egyszerű múzeumi dokumentumként működnek ettől kezdve, hanem a településszerkezet emlékezeti lenyomataiként. A néprajz kutatója képzőművésszé átlényegülve nemcsak tanulmányozza, hanem képein újra értelmezi a falvak egykori rendjét, a templom-út-domborzat hármasságát, a településmag és a peremterületek kontrasztját, míg végül azok formai szerkesztőelvvé alakulnak. Ennek manifesztációja lesz a Garadna népi építészetét bemutató kötet számos, általa készített rajza, amelyek a település rekonstruált látképe formájában egyszerre ötvözik a művészi, műszaki rajzoló, népi építészettel foglalkozó kutató és a topográfia területeit.

Festészetében ez a topográfiai emlékezet egyesül a személyes emlékekkel és a belső tájképi struktúrákkal és már ott rejtőzött 2014-es alkotásaiban is, mint az *Abaúji tájakon*-sorozata, vagy épp az *Eltévedt lovas* 1997-ben készült munkája. A kompozíciók gyakran hordozzák egy-egy régi térkép konstrukciós logikáját: nem másolva, hanem átírva, absztrahálva,

Ősz a Tilalmas árnyékában, 2025
visszacsiszolt tus, 120x80 cm

az emlékezet belső működéséhez igazítva. Az így létrejövő képek egyszerre működnek vizuális térképként és emlékezeti ikonként – olyan festői lenyomatként, amelyek a múlt időrétegeit nem illusztrálják, hanem újraszerkesztik, miközben az önreflexió mélyebb struktúráit is magukban rejtik. Ennek példája az *Eltévedt lovas*, ahol önmaga lép be a képbe a lovas alakjában és járja be útját, hasonlóan, ahogy korábbi kiállításokon szereplő *Vándorlásaim* című sorozatának (2001-2006) első elemén is tette, amelynél önmaga írja doktori értekezésében, „a kép jobb oldalán aztán a hegyi ösvényre léptem és időnként életemre visszanezve megindultam a ködbe vesző hegyek felé.” E képben ugyanakkor ott vannak mintegy gyökereiként, a kiállításban is szereplő, időben korábbi *Északi Odüsszeia* (1997) és *Csavargó énekek* (1997) sorozatai, amelyeknek jelenetei későbbi a munkáiban is visszatérnek.

E sajátos művészeti nyelv különösen fontos, mert a művész esetében a tér sohasem semleges háttér, hanem az identitás és az emlékezés hordozója. A térképi gondolkodásmód vizuális alkalmazása lehetővé teszi, hogy a festmény tér-idő lenyomattá váljon: olyan alkotássá, amelyben a táj nemcsak látványként, hanem történeti és lelki konstrukcióként van jelen, ahogy a *Psziché* (2006) nem más, mint a szellem világába emelkedő táj, amely „egy titokzatos kép, félelmet keltő, de ugyanakkor a sodródás végén megvigasztalódást nyújt,” ahol „a nagy erdő, a gigantikus erejű fák között új és új alakok kelnek életre, félig élők, félig már nem evilágiak, mégis ők segítik vissza a gyötördőt az élők világába az önmagáért folytatott küzdelemben.” A kép tehát nem más, mint a művész önmagával, sorsával, „a katasztrófával szembenező individuum kiszolgáltatottságának

és elhagyatottságának kép-verse.” Ezáltal az alkotás az önmagával folytatott magányos polémia végső konklúziójának megtestesülésévé válik, ahogy maga az *Isteni színjáték* 10 képből álló sorozata (2005) sem más, mint „a szenvedő test és a természet kapcsolatát”-nak egyik, a művész pályafutásának legdrámaibb és legjelentősebb sorozata. Origója ugyanúgy önmaga, egy saját félelmeivel, nehézségeivel szembenező művész gondolatvilága, mely épp ebből következően szoros asszociációs kapcsolatban áll Krisztus szenvedéstörténetével.

Ha a korábban említett szellemi vektort egymás után és egymásból következő irányított szakaszok sorozataként értelmezzük, amelyen mint „vándor” halad a művész, munkásságának egy újabb periódusát jelentik a vallás átlényegítése révén önmaga megértéséhez, a természet, a panteizmus és a vallási élmények gondolatvilágához vezető alkotások, amelyek hol a középkori templomok falképeiből (mint *A töredékek* (2014); *A békére vára* (2023); vagy a Krisztust és Máriát ábrázoló alkotásai), hol Dante *Isteni színjáték*ából merítve, azonos gyökerekből táplálkozva, új dimenzióként hatnak.

Kavecsánszki Gyula vallásból merítő képein épp ebből következően a hit nem illusztratív téma, hanem szintén az emlékezeti struktúra része. A freskószerű töredékesség, a tusrajzok monumentalitása, a kompozíciók szakrális geometriája mind azt szolgálja, hogy a szemlélő ne kívülállóként, hanem – ahogy a középkori templomokban – az élmény résztvevőjeként tapasztalja meg a transzcendenst. A keresztény ikonográfia újraértelmezése ugyanakkor nem teológiai magyarázat, hanem vizuális meditáció – a kép nem állít, hanem kérdez, nem mutat, hanem érzékeltet. Művészete így válik a jelenkori spirituális fes-

tézet egyedi és hiteles hangjává. A vallás tehát elsődlegesen nem a forma, a szín, a vonal és a tér konstrukcióján keresztül érzékelhetővé váló belső lényegi elem. A keresztény ikonográfia motívumvilága (Krisztus, Madonna, Pietà, dóm terek stb.) olyan formai alapként jelenik meg, ahol kilépve az illusztráció világából valójában szerkezeti keretként, a történelem, a közösség és az egyéni emlékezet rétegeinek találkozási pontjává válik. A festői térben megjelenő, hol freskókra, hol táblaképekre utaló formai kifejezőmódja, vagy épp a klasszikus kínai tájképfestészetet is megidéző, tussal megrajzolt egyházi terei ezáltal olyan strukturális jelek, amelyek a szenvedés, a hit, az emlékezés összetett hálózatára utalnak.

Az *Erfurti dóm* izgalmas példája a művészetét szintén folyamatosan átszövő sötét és világos képi elemek egymás mellé rendezésének kérdését feszegető gondolatoknak is, ahogy az a *Jelenetek az Isteni színjátékból* sorozatának egyes elemein, a *Psziché* monumentális munkáján, vagy az ismét a garadnai világba visszavivő, az erdők ritmusára, a formák egyensúlyára is utaló alkotásain. Szubjektív festői megközelítése a meditáció felé visz, miközben a kép belső ritmusában, többretegűségében jelenik meg a vallás és a hit. A művész számára ezáltal a vallás alkotói tapasztalat, amelyben a forma nem csak eszköz, hanem az emberi lét belső drámáinak térbeli leképezése és transzcendens rezonanciája.

A 2010-es évektől megjelenő képek az *Isteni színjáték*-sorozat alkotásaiból (2003-2005) merítenek, amely utóbbiak életművében kivételes pozíciót foglalnak el. A sorozat egyes alkotásai hordozzák életművének teljes eszmei és formai karakterét, miközben egy konkrét irodalmi-spirituális narratíva –

Dante Alighieri *Isteni színjátékának* – vizuális manifesztációjaként jelennek meg, amelyeken keresztül valójában mégis önmagára, saját életére reflektált. A festmények épp ezen összetett gondolatvilága miatt, nem illusztratív módon közelítik meg a dantei pokol-purgatórium–paradicsom hármasságát, hanem mélyen absztrahált, archetipikus formanyelven keresztül szólaltatják meg annak kozmikus–egzisztenciális dimenzióit. E gondolatsor kiteljesedését jelentik tehát a keresztény vallásból merítő alkotások, amelyek a pokolból a megváltás felé haladó ember egyéni élettörténetek egyes állomásaiként tétéleződnek.

Kavecsánszki Gyula művészete mindeközben csendben dolgozik, a csendből, az önmagával való diskurzusra lehetőséget teremtő, elmélyült egyedüllétben bontakozik ki. Nem kíván a reflektorfénybe állni, nem tematizálja harsányan a kortárs világ konfliktusait – de annál erőteljesebben szól a belső rend, az emlékezés méltósága és a formai tisztaság mellett. Képeinek minden eleme egy olyan világ lenyomata, ahol a csend képes megszólalni, és a belső lelki folyamatokból, az önértelmezésből táplálkozó forma végül új jelentéstartalommal gazdagodik. Ez a világ nem zárkózik el, hanem hív: belépni, időt hagyni és meglátni a lényegi alakzatokat – bennük pedig önmagunkat. Olyan utazást járhat be a néző a művész képein keresztül, amelyek hétköznapi életünk minden állomását megmutatják számunka, miközben mi magunk is bejárjuk az emberi élet szakaszait.

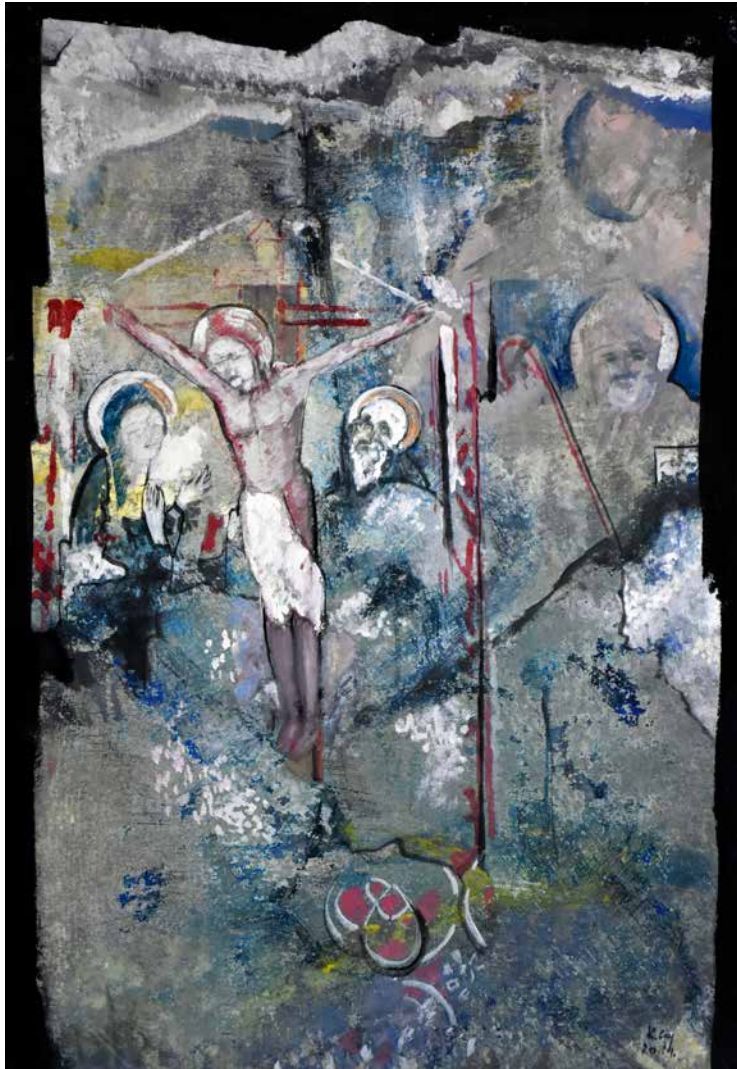

DR. KAVECSÁNSZKI GYULA DLA
festőművész

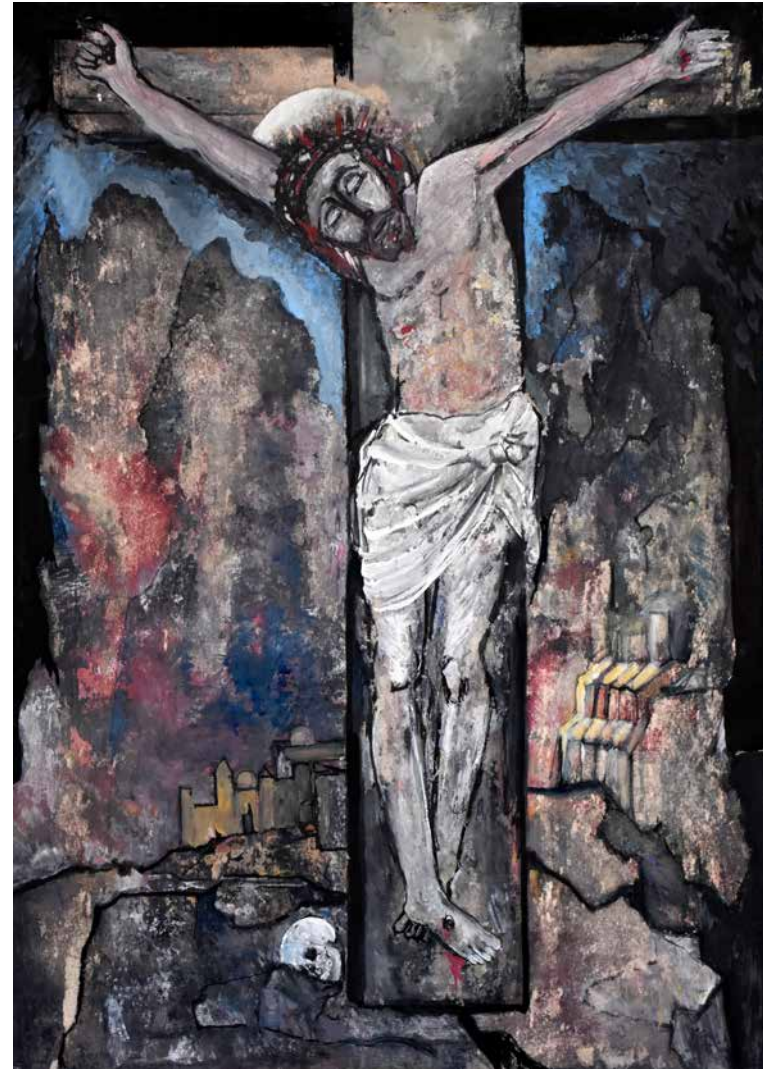
Egyetemi oktató, egyetemi docens, a Miskolci Egyetem címzetes egyetemi tanára. Az alkotói gondolkodás és a festői látásmód máig ható alapjait Tübingiában és annak fővárosában, Erfurtban töltött évei érezték meg. Festészeti munkássága mellett néprajzi kutatások, és azok publikációi, népi építészeti és művészeti oktatási anyagok, valamint művészetelméleti írások jelzik sokirányú tevékenységét.

2014-től	a Magyar Művészeti Akadémia Köztestületi tagja	Tanulmányok	
2010-től	a Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémia Miskolci Tagozatának (SZIMA) tagja	2008	Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar Képzőművészeti Mesteriskola
2008	DLA, egyetemi doktori fokozat (Doctor of Liberal Arts) „summa cum laude” minősítéssel a Pécsi Tudományegyetem Képzőművészeti Mesteriskoláján	2005	Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar (vizuális- és nevelőtanár szak)
1994-től	tagja a Képzőművészeti Alapnak, illetve a későbbi Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének (2000–2010 között Választmányi Tag)	2001	Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Kar, Neveléstudományi Tanszék
		1983	Pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem Tanárképző Kar (német nyelv-rajz szak)
1994-től	kiállító művész. Hazai és nemzetközi kiállítások résztvevője (MTMT adatok)	Szakmai díjak	
2011–2015	a Miskolci Egyetem Ipari Termék- és Formatervező Mérnök képzés egyetemi docense, címzetes egyetemi tanára, illetve meghívott előadója volt a Debreceni Egyetem Néprajzi Tanszékének is	2021	Kondor Béla Képzőművészeti díj
2010–2013	a miskolci Múzsák Kertje Alapítvány elnöke	2006	Miskolc Megyei Jogú Város Művészeti ösztöndíja
2007–2012	a Szemere Bertalan Középiskola igazgatója, ezt megelőzően 10 éven át az intézmény művészeti igazgató helyettese, a művészeti képzés megszervezője és szakmai irányítója	2005	Miskolci Téli Tárlat
2006–2009	a Pollack Mihály Műszaki Főiskola oktatója	2004	Salgótarjáni Tavasz Tárlat, MAOE szakmai díj
2005-ben	10 miskolci képzőművésszel megalapította a Miskolci Kortárs Képzőművészek Egyesületét, melynek 2015-ig az elnöke volt	2002	Egri Akvarell Biennále, Miskolc Megyei Jogú Város díja.
1996–2003	a Hejcei Nemzetközi Művésztelep szakmai vezetője	Fontosabb önálló kiállítások	
1994-től	kiállító művész, hazai és nemzetközi kiállítások résztvevője (MTMT adatok)	2017	Miskolci Galéria és Városi Művészeti Múzeum (e-könyv: ISBN 9786155525186)
1990–1996	a Miskolci Bölcsész Egyesület oktatója	2015	Hamlet, dán királyfi (Miskolci Nemzeti Színház, Shakes-peare-év)
		2011	Akadémiai székfoglaló kiállítás (Herman Ottó Múzeum)
		2009	Pécsi Galéria és Vizuális Művészeti Műhely (NKA támogatásával)
		2008	Miskolci Galéria Városi Művészeti Múzeum (NKA támogatásával)
		2002	Miskolci Galéria Városi Művészeti Múzeum (NKA támogatásával)
		1999	Sárospataki Képtár
		1997	Erfurt „e.a.” Grafikgalerie
		1995	Miskolci Mini Galéria

A Magyar Tudományos Művek Tárában jelenleg 118 publikáció és műalkotás található, amely összefoglalja az alkotó évtizedes művészi és oktatói tevékenységét.

1. Töredékek (Orvieto), 2014 / tempera, karton, 50x35 cm

2. Krisztus a kereszten, 2015 / tempera, karton, 70x70 cm

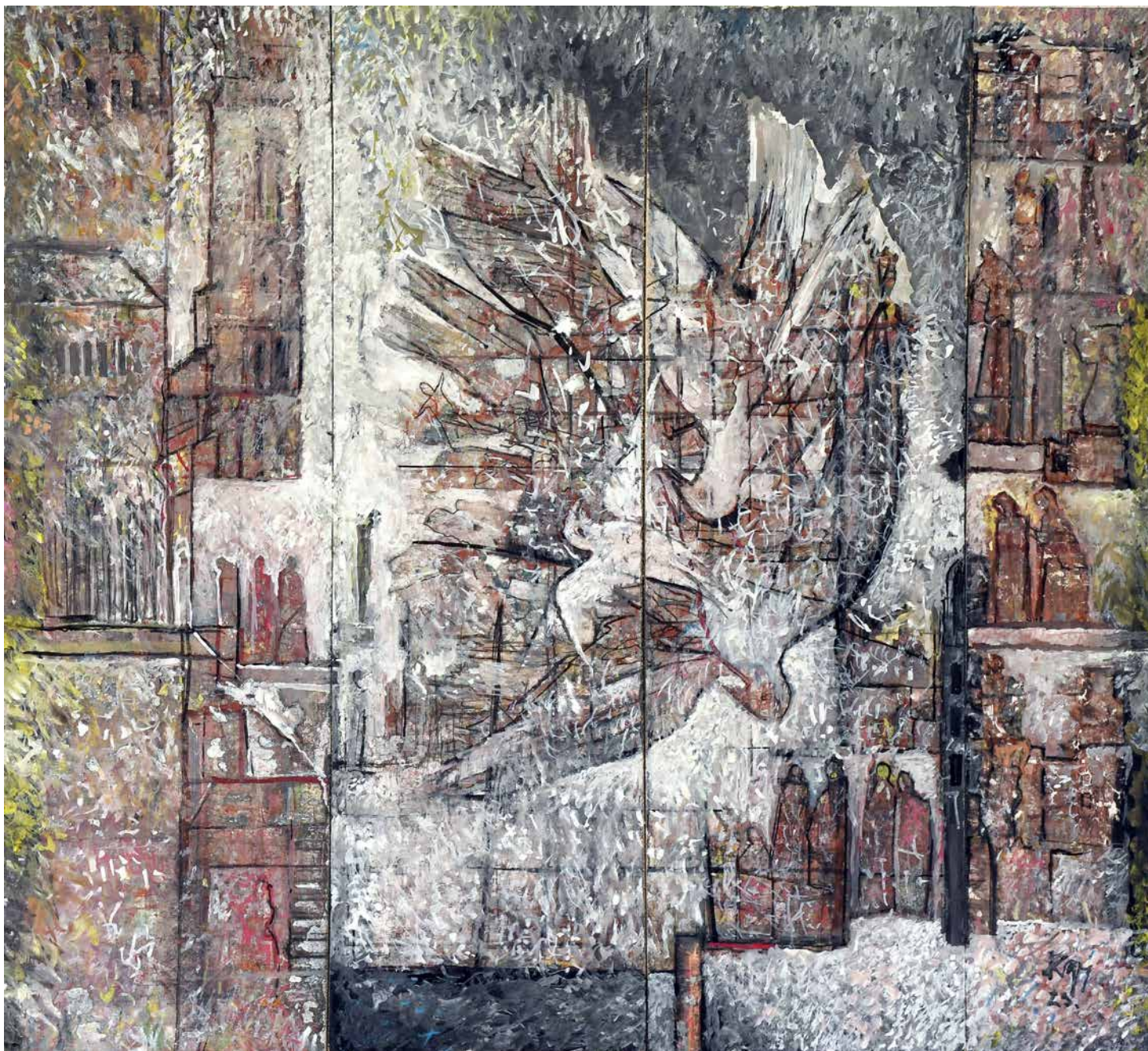
3. **Pieta (Erfurt)**, 2016 / tempera, karton, 70x50 cm

4. **Madonna**, 2016 / tempera, karton, 70x50 cm

5. Beszélgetés a békéről, 2023 /
tempera, falemez, 50x50 cm

6. **Békére várva**, 2023 /
tempera, falemez, 50x50 cm
Zombor Gyula tulajdona

7. *Jelenetek az Isteni színjátékból IV.*, 2003 /
tus, akvarell, papír, 120×130 cm
Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria Kortárs
Képzőművészeti Gyűjtemény, Isz: HOM-MG 2003.76

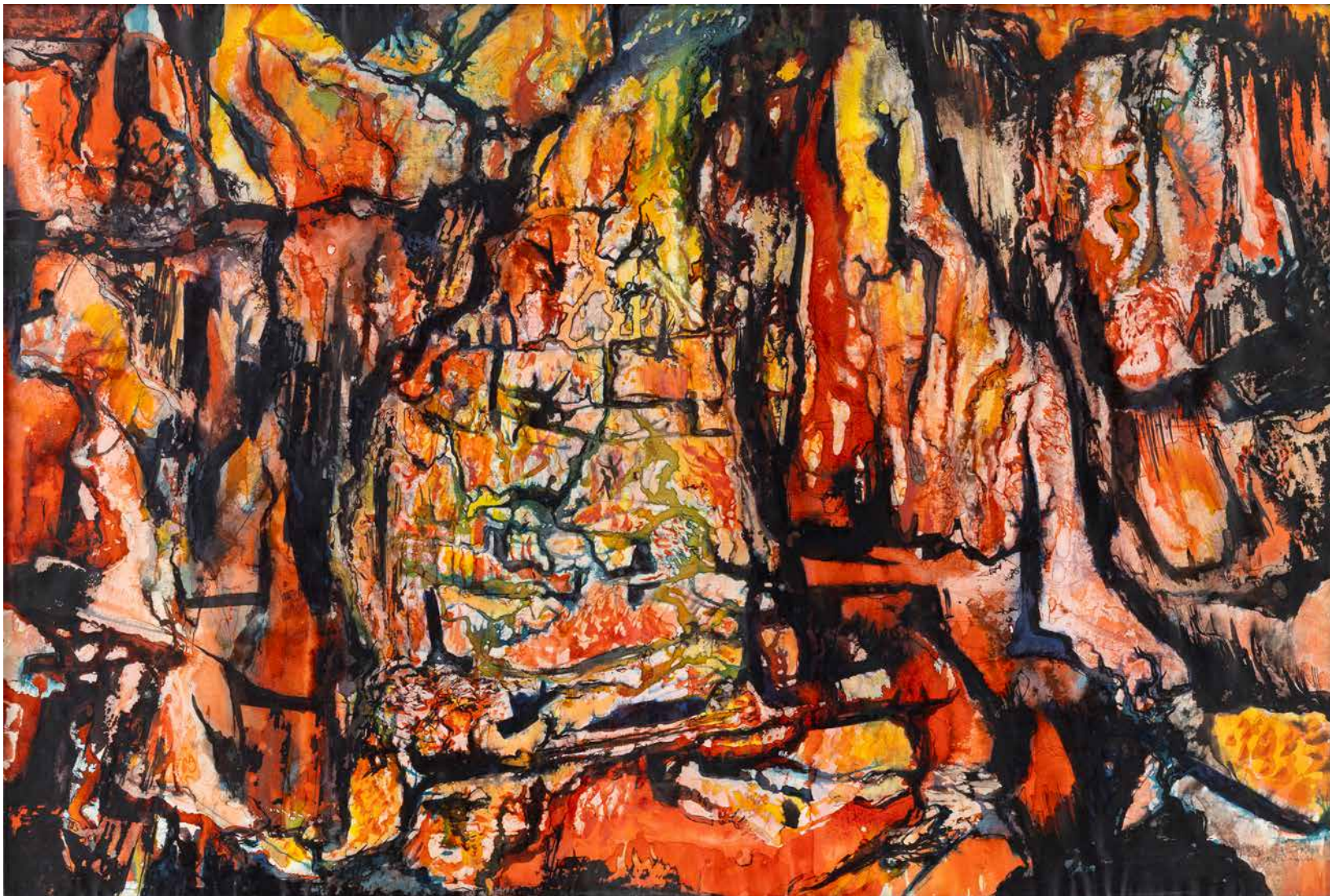
8. Erfurti dóm, 2005
tus, papír, 150x100 cm

9. Jelenetek az *Isteni színjátékból* II., 2003 /
merített tus, papír, 124×114 cm

10. Jelenetek az *Isteni színjátékból* III., 2003 /
merített tus, papír, 124×114 cm
Miskolci Galéria Kortárs Képzőművészeti
Gyűjtemény, Isz: HOM-MG 2005.133

11. Tűzvölgy, 2005 / tus, papír, 100×150 cm

12. Híd a Túlvilágra, 2007 / tus, papír, 100×120 cm

13. Kharón ladik, 2007 / tus, papír, 100×150 cm

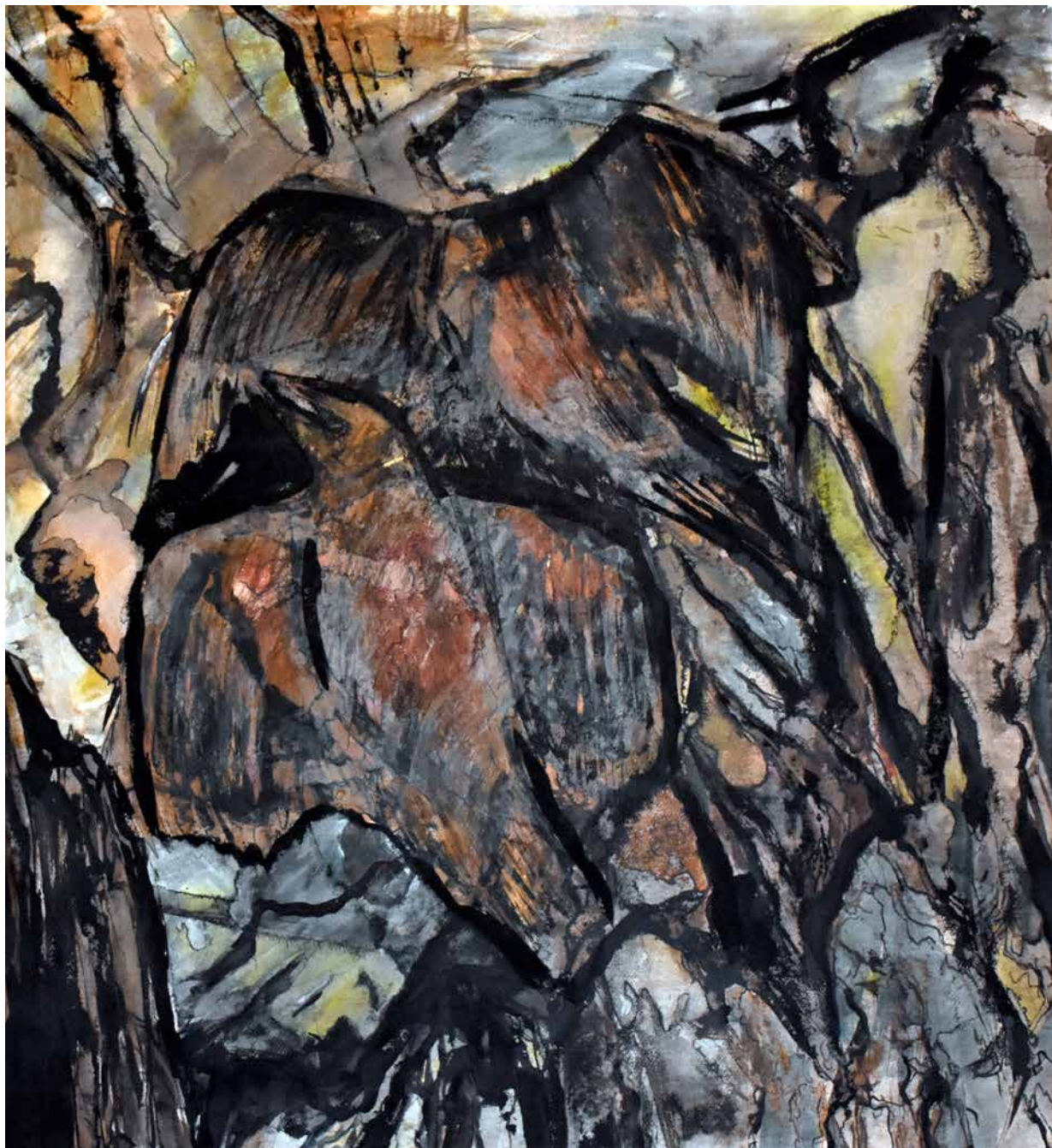
14. Tentatio – Kísértés, 2022 / tus, akvarell, papír, 120x250 cm

15. **Az ember története I.**, 2010 / merített tus, papír, 120x80 cm
Herman Ottó Múzeum Képzőművészeti Gyűjtemény, Isz: KGy 2012.1

16. **Az ember története II.**, 2010 / merített tus, papír, 120x80 cm

17. Madarak (Sasok), 2015 / tus, papír, 90x90 cm

21. Abaúj határán, 2025 / diófapác, akvarell papír, 150x200 cm

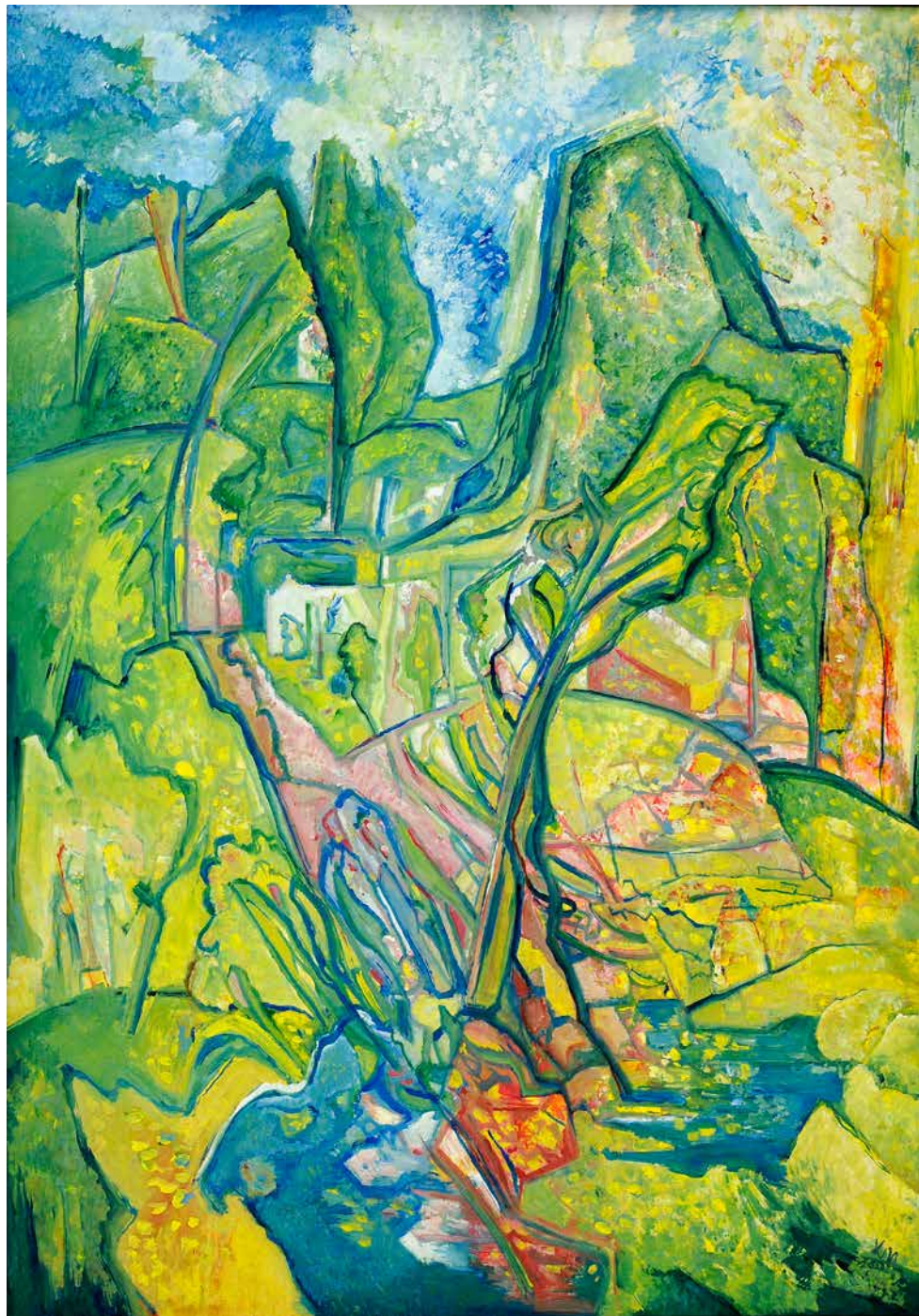
23. A Tilalmas-erdő II., 2025 / tus, akvarell papír, 90x150 cm

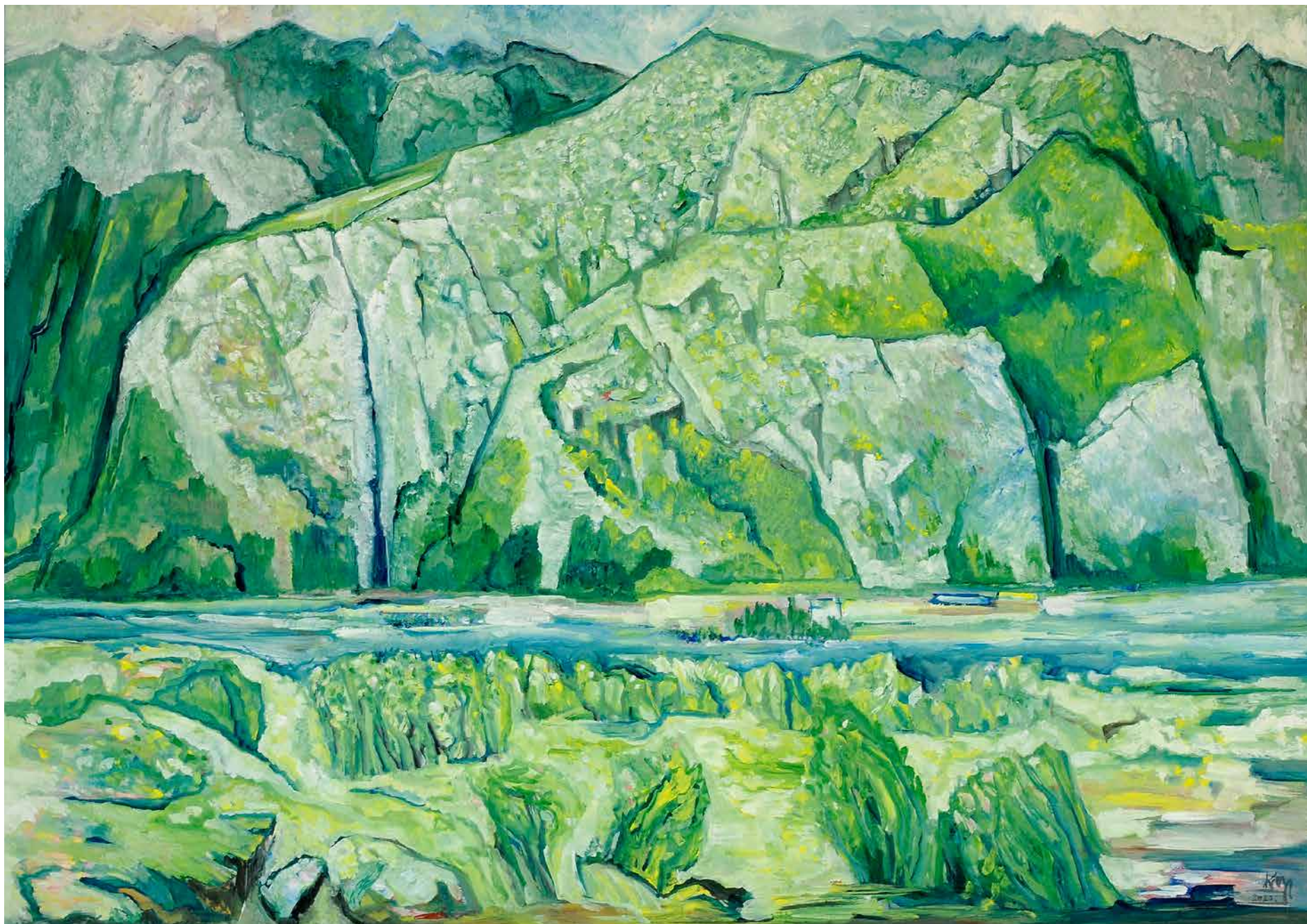
24. Vándorévek 1970–1974 Tüvingia, Erfurt, 2025 / tus, akvarell papír, 100×145 cm

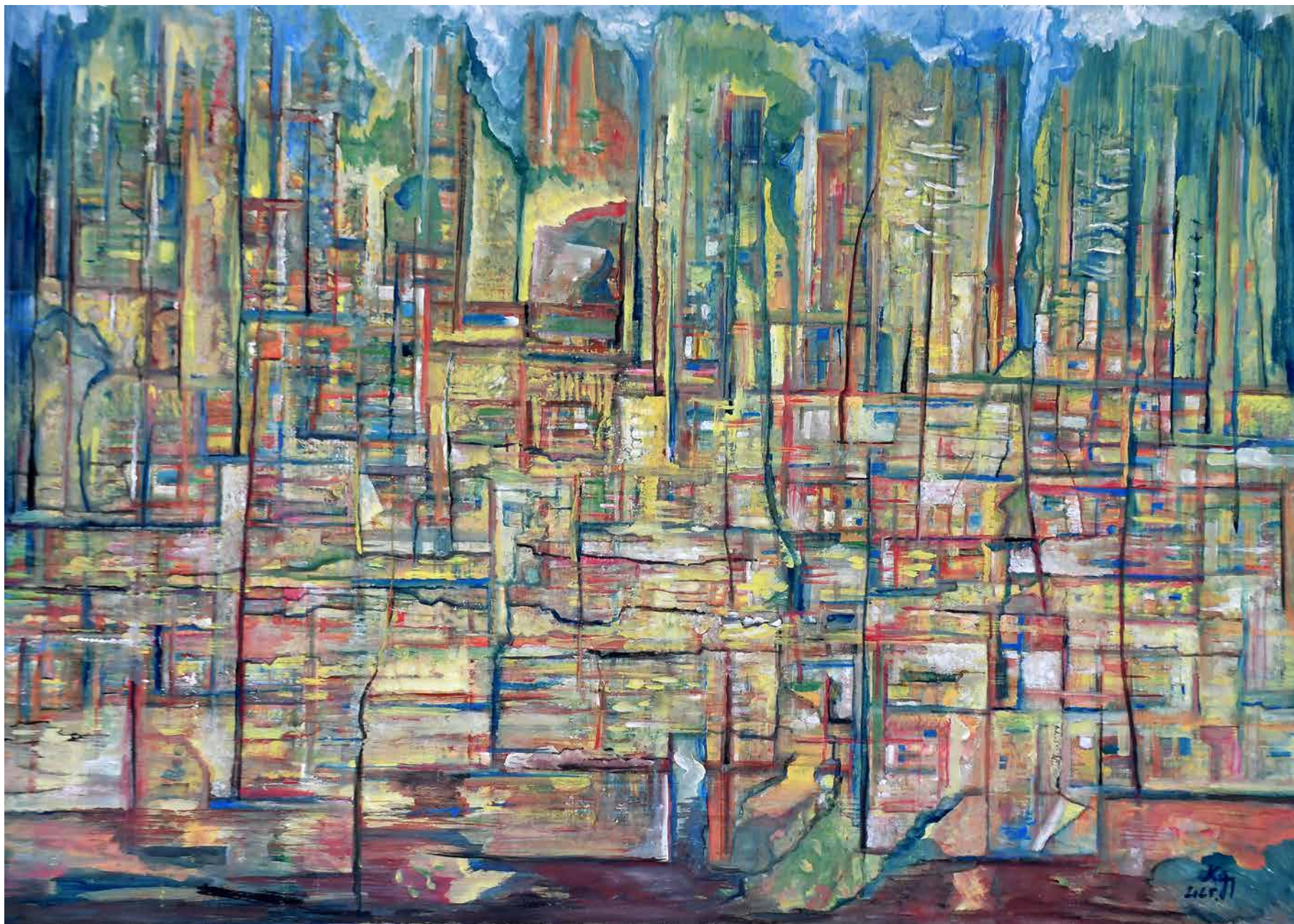
25. A város legendái, 2025 / tempera, finn falemez, 110x100 cm

26. Szigliget, 2020 /
tempera, finn falemez, 140x100 cm

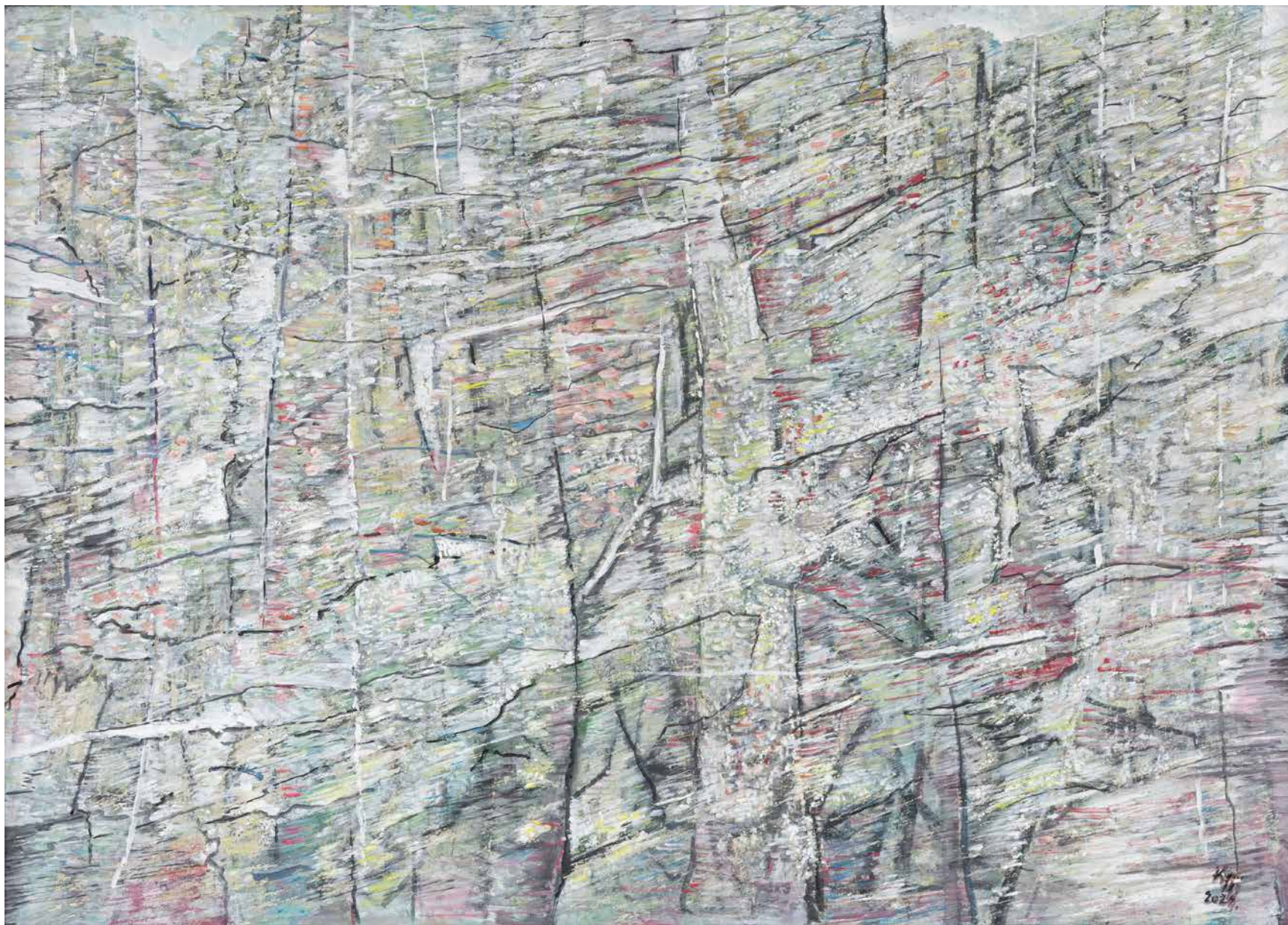

27. Kolostor, 2022 / tempera, finn falemez, 100x140 cm

29. Bányavidék, 2025 / tempera, finn falemez, 100x140 cm

31. Festői jegyzetek a tájban – Hegyi falu, 2025 / tempera, finn falemez, 110x120 cm

32. Más dimenziók, 2013 / tempera, finn falemez, 100×120 cm

33. Földi-égi horizontok, 2021 /
ragasztott kartonlapok, tus, tempera, 70x70 cm

34. Festői jegyzetek a tájban – Táj-részecskék, 2025 /
tempera, karton, 100x70 cm

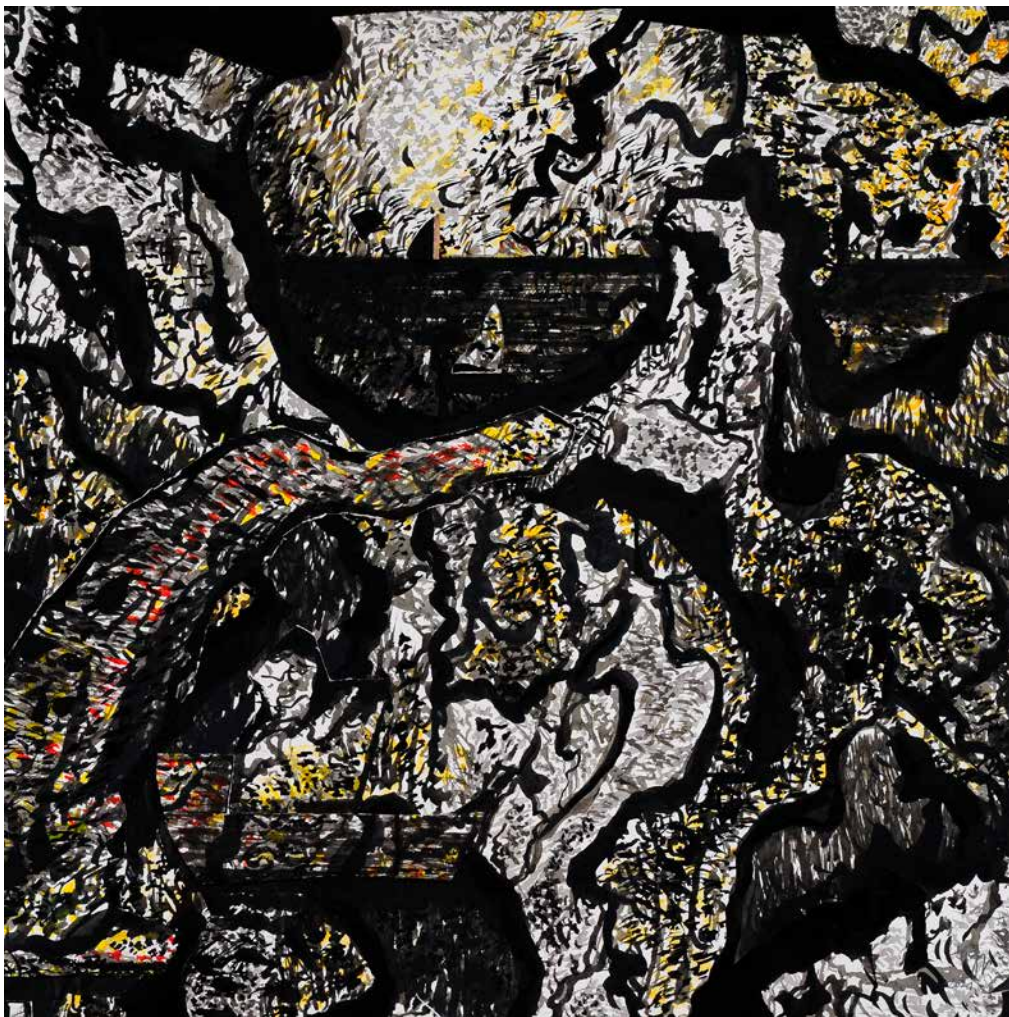

35. Káosz és rend, 2017 / tus, ragasztott kartonlapok, 70x100cm

36. *Elveszett üzenet*, 2022 / ragasztott kartonlapok, tus, tempera, 74x105 cm

37. Festői jegyzetek I., Utazó, 2021 /
ragasztott kartonlapok, tus, 60x60 cm

38. Északi Odüsszeia – Szürke farkasok, 1997 /
akvarell, papír, 105x75 cm

39. Az eltévedt lovas, 1997 / akvarell, papír, 75×105 cm

40. **Csavargó énekek**, 1997 / akvarell, papír, 74x104 cm

41. **Tűztánc I.**, 1996 / akvarell, papír, 69x79 cm
Dornay Béla Múzeum Képzőművészeti Gyűjtemény, Isz: 94.1

42. **Kacat hegyeink**, 2024 / akvarell, tus, ceruza, papír, 74x104 cm
Ifj. Dr. Skapinyecz Tibor tulajdona

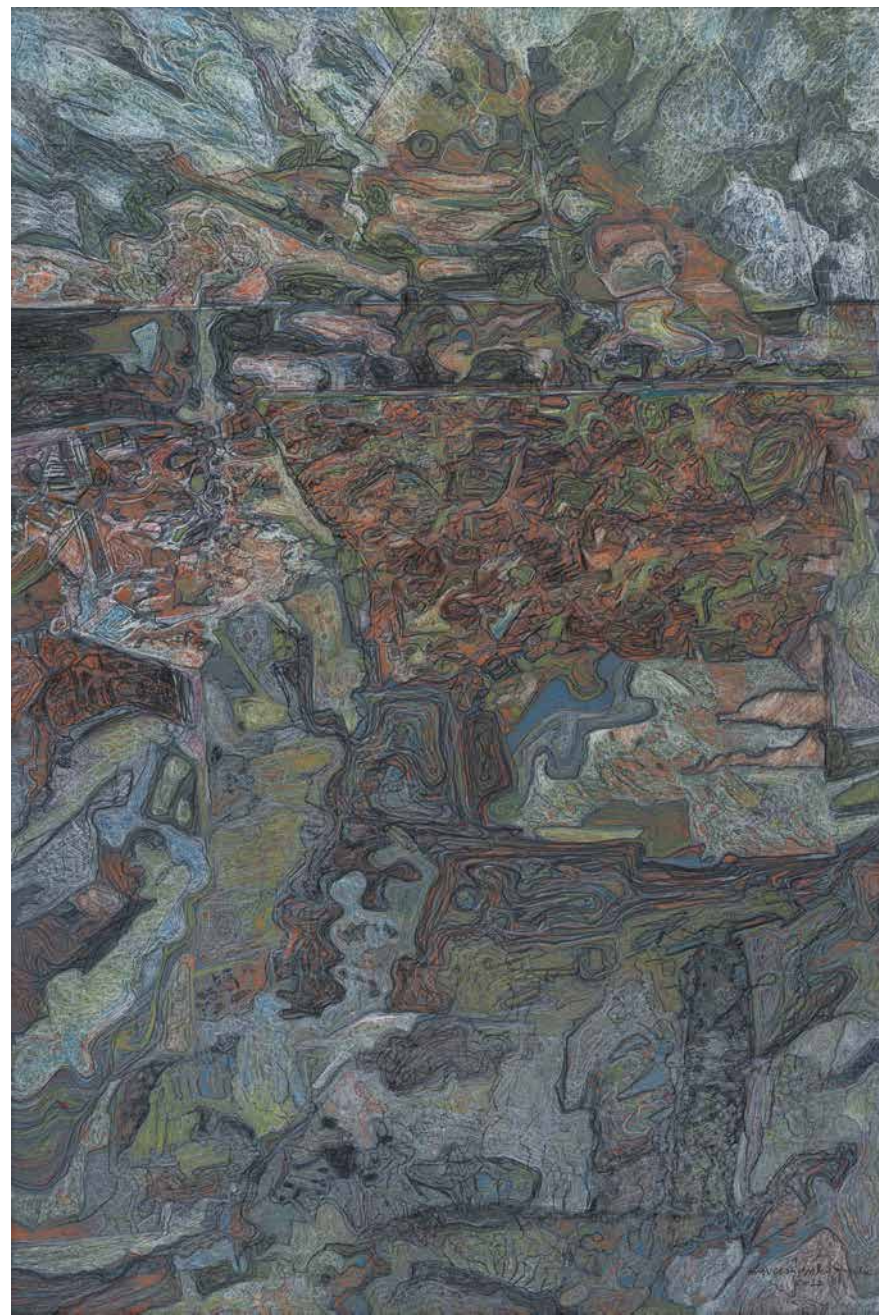
43. A régi gyártelep, 2024 / akvarell, tus, papír, 70x100 cm

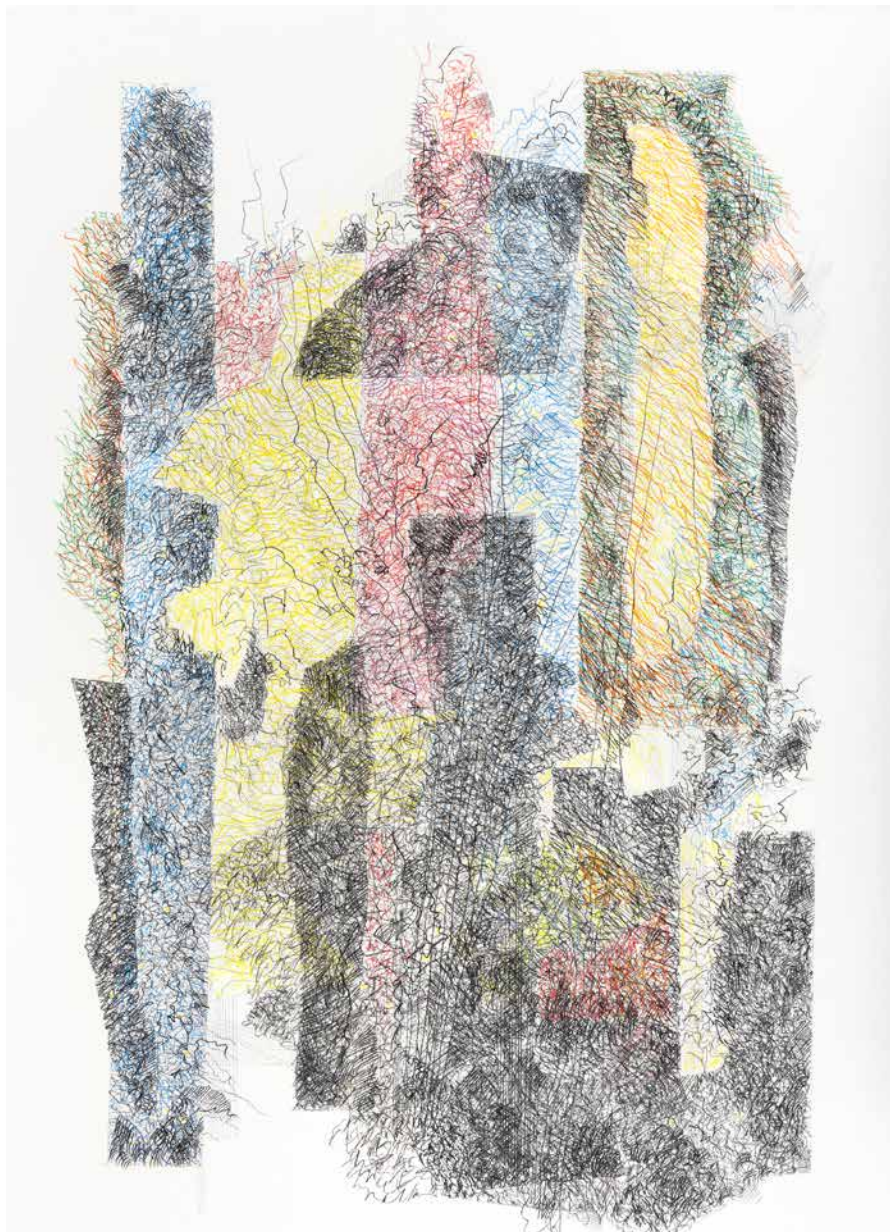
44. Na Conxipán útjain, 2018 / akvarell, papír, 70x100 cm

45. Felhagyott földjeink I., 2024 / ceruza, papír, 100x70cm

46. Felhagyott földjeink II., 2024 / ceruza, papír, 100x70cm

47. Ellenmozgások és harmóniák I., 2016 /
ceruza, papír, 100x70 cm

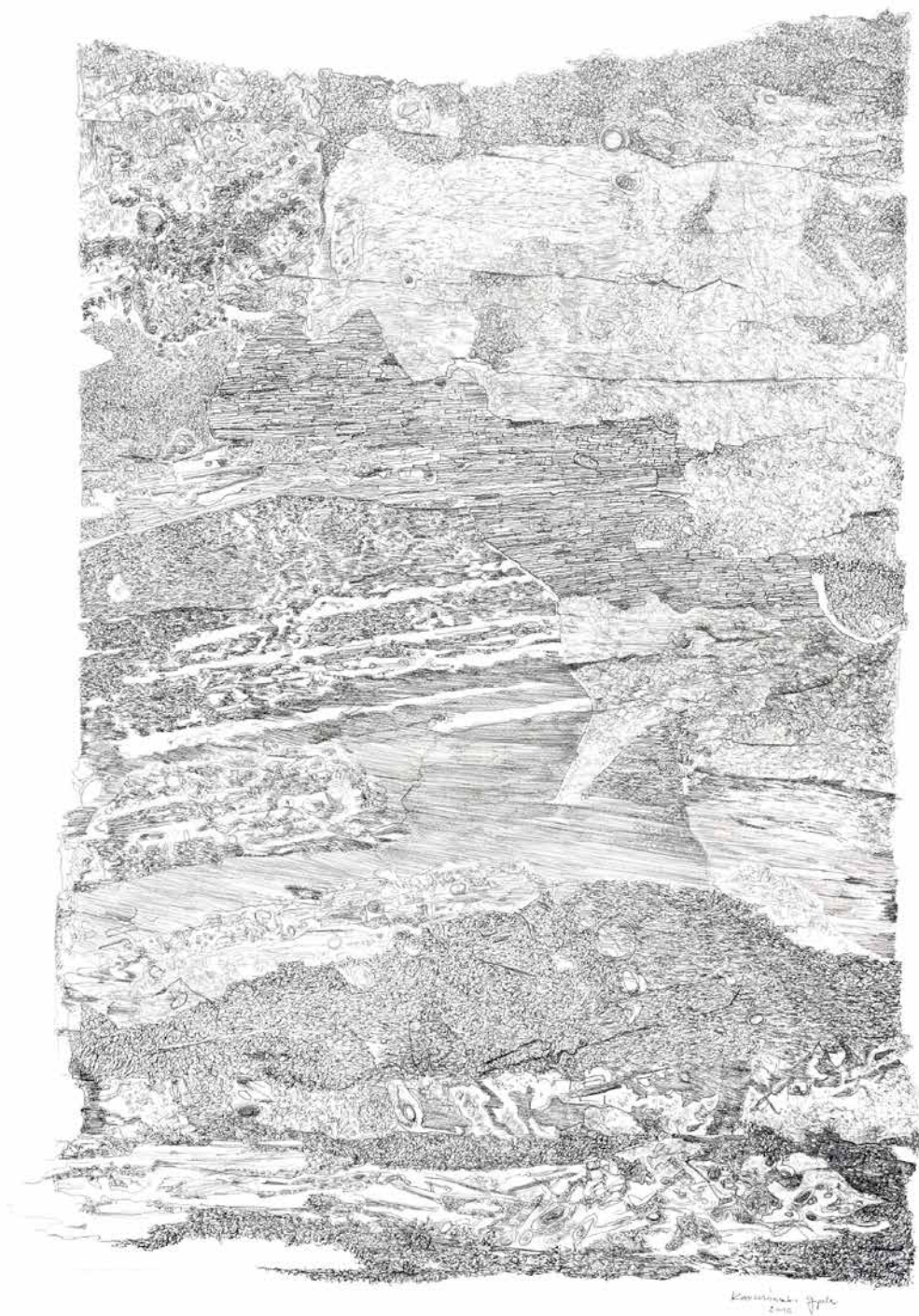
48. Ellenmozgások és harmóniák II., 2016 /
ceruza, papír, 100x70 cm

49. Rezdülések I., 2022 / ceruza, papír, 80x60 cm

50. Rezdülések II., 2022 / ceruza, papír, 80x60 cm

51. **Imaginárius vonalak**, 2016–2017 /
ceruza, papír, 100×70 cm

Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria
2025